

„Колко мъчно могат да влѣзатъ богатитѣ въ царството Божие“. Въ този свѣтъ сж влѣзли, но въ онзи не могат да влѣзатъ. А сега, нашитѣ съврѣмenni богати искатъ да влѣзатъ въ царството Божие, като богати. Не, не, това е невъзможно. Сега, азъ взимамъ думата „богатъ“ въ другъ смисълъ. Мислите ли, че вие можете да влѣзете въ царството Божие съ вашитѣ изопачени възгледи? Почнатъ ли двама души, като си говорятъ, да спорятъ, това е неразбирателство. Азъ считамъ, че двама души, като се срѣщнатъ и си размѣятъ двѣ думи, трѣбва да се разбератъ. Това сж гениални, разбрани хора. А то, единиятъ говори, другиятъ прѣкъсва — чакай, чакай. Не, той говори часъ, два или повече, азъ ще го изслушамъ. Това е правото, но послѣ и той ще ме изслуша. Ако азъ имамъ търпѣнието да го изслушамъ, и той трѣбва да ме изслуша. Ако той продължи повече, ще му кажа: приятелю, сега азъ ще почна. Трѣбва да има послѣдователностъ въ нашитѣ постѣпки.

Слѣдователно, сега идва изпразването. Азъ забѣлѣзамъ слѣдующето явление: нѣкой пѣтъ много хора казватъ: ние сме много грѣшни. Слѣдъ това у тѣхъ настава другъ единъ процесъ и тѣ казватъ: не, ние сме чисти вече, ние сме светии. Е, питамъ: какъ е възможно грѣшниятъ да стане светия? Тоза е невъзможно, немислимо е. Казватъ, че грѣшниятъ можалъ да стане светия, и светията можалъ да стане грѣшенъ. Това е едно парадоксално твърдение. Въ природата това не може да стане. Свѣтлината тъмнина не може да стане, и тъмнината свѣтлина не може да стане, но свѣтлината може да отстѣпи своето мѣсто на тъмнината, и тъмнината може да отстѣпи мѣстото си на свѣтлината. Това е възможно. Но, да се прѣвърне свѣтлината въ тъмнина, това е немислимо. Никога не е било, и не може да бжде! Любовта може да отстѣпи мѣстото си на умразата, и умразата може да отстѣпи мѣстото си на любовта, но любовта да се прѣвърне въ умраза, и умразата — въ любовъ, това е немислимо. Като казвамъ, че е немислимо, то е, защото тия енергии въ своята сжщина, въ своята разумностъ не могат да се прѣвърнатъ.